

Cannesblog

Live | Filmfestival Cannes 2024: dit is een van de matigste edities van Filmfestival van Cannes in jaren

→ Beeld Reuters

Van 14 tot en met 25 mei staat Cannes in het teken van het jaarlijkse filmfestival. Wat worden de films om naar uit te kijken, welke acteurs en regisseurs zijn de sterren van de toekomst? En: welke film wint de Gouden Palm? Jan Pieter Ekker, chef kunst van *Het Parool*, is er voor de 25ste keer bij en doet hier verslag.

Jan Pieter Ekker 22 mei 2024, 08:55

Meer lezen

- 24/7 op de hoogte blijven? Download onze app voor [Android](#) of [iPhone](#)

- Alleen voor abonnees Toegang tot Volkskrant, AD en 9 andere titels: [zo werkt dat](#)

● Live

● 18:32

Dag 10: Gilles Lellouche is iemand anders dan Claude Lelouch en ik zag een Ajax-shirt in een Indiase film

Toen ik 25 jaar geleden voor het eerst in Cannes kwam, waren er nog postvakjes waar elke dag schitterende persmappen en andere interessante informatie in lag, Peter van Bueren liep hier nog rond, en ik stond elke avond na de laatste film tot diep in de nacht op de stoep van bar Petit Majestic, samen met alle andere Nederlanders en heel erg veel andere festivalgangers.

Maar het belangrijkste verschil met nu is dat ik toen veel minder films had gezien, en nog geen enkele in Cannes. Nu wel, en door films als *La Pianiste* en *Amour*, *Uzak*, *Elephant*, *4 maanden, 3 weken en 2 dagen*, *Uncle Boonmee Who Can Recall His Past Lives*, *Melancholia*, *Bowling for Columbine*, *Millennium mambo*, *Burning The Tree of Life*, *Leviathan*, *Personal Shopper*, *Cold War*, *Portrait de la jeune fille en feu*, *Parasite* en *The Zone of Interest* (om er maar een paar te noemen, maar toen ik eenmaal begon kon ik niet meer stoppen) ben ik de lat steeds een beetje hoger gaan leggen.

Kwam gisteren de VPRO-crew tegen op straat en zij vonden mij maar kritisch toen ik zei dat ik het allemaal niet zo denderende vind (wat zeker niet betekent dat ik het hier niet naar mijn zin heb). Maar alles in ogenschouw nemend, geloof ik echt dat het geen bijzonder goede editie is. En toch kan er een mooi rijtje

winnaars uit voortkomen en aan het einde van het jaar zullen er weer tal van Cannes-titels in mijn Top10 met beste films van het jaar staan.

→ Cast en crew van *L'Amour Ouf* op de rode loper Beeld EPA

De eerste films die ik vandaag zag, zal daar zeker niet bij staan: *L'amour ouf* ('pfff, de liefde') van de Franse regisseur Gilles Lellouche. Toen ik die naam las, dacht ik even met Claude Lelouch van doen te hebben, maar dat is dus niet zo, ontdekte ik toen ik al googelend uitkwam bij de vraag '*Quel lien de parenté entre Claude Lelouch et Gilles Lellouche?*'. Geen enkele dus, maar Gilles Lellouche heeft er naar eigen zeggen wel enorm van geprofiteerd: 'Het is niet hetzelfde gespeld, maar de naam van mijn vader was Claude.'

Afijn. *L'amour ouf* is een misdaadfilm annex romcom, over de onmogelijke liefde tussen de hondsbrutale vechtersbaas/heethoofd Clotaire die nooit naar school is geweest en Jackie, een meisje uit de hogere middenklasse, dat goed kan leren (mooie rol van Adèle Exarchopoulos, die in 2013 als jongste

de prijs voor de beste actrice won voor haar hoofdrol in *La vie d'Adèle*). Hun verhaal begint in de jaren 1980 in het noordoosten van Frankrijk en strekt zich uit over een periode van twintig jaar. De geluidsband is dichtgesmeerd met muziek uit die periode, en Lellouche trekt gedurende twee uur en drie kwartier alle registers open, maar neemt helaas nergens een verrassende afslag. Je hebt altijd een keuze, is de boodschap. Alleen heb je met meer geld wat meer keuzes...

→ Kani Kusruti (Prabha) en Divya Prabha (Anu) in *All We Imagine As Light*

Veel beter vind ik *All We Imagine As Light*, het speelfilmdebuut van de Indiase Payal Kapadia die in 2021 in Cannes met *A Night of Knowing Nothing* L'Oeil d'Or won, de prijs voor de beste documentaire. *All We Imagine As Light* is de eerste Indiase film in de Gouden Palm-competitie sinds 1994 (terwijl India toch een van de grootste filmindustrieën ter wereld heeft). En het is de enige film in de Gouden Palm-competitie met een Nederlands tintje: het Amsterdamse BALDR Film is coproducent, de film kreeg financiële bijdragen van het Filmfonds en het Rotterdamse Hubert Bals Fonds.

Het sfeerrijke, zeer beheerste filmpje gaat over twee verpleegsters die een krakkemikkige woning delen in Mumbai, waar steeds hogere woontorens verrijzen, waarvan de huur door de oorspronkelijke bewoners in geen honderd jaar is op te hoesten. Prahba, de oudste en meest zorgzame, wacht al een jaar op bericht van haar man, die voor werk naar Duitsland is vertrokken. De jongere, brutale, lichtzinnige Anu heeft in het geheim een vriendje dat moslim is. Haar ouders zijn op zoek naar een geschikte man voor haar, Anu moet daar niks van weten. “Als je denkt iemand te kennen, kan dat ook een vreemde voor je worden,” is de deprimerende reactie van Prahba.

Opvallend detail: als Anu op een avondje met haar vriendje zit te vazen op een pleintje er er op de achtergrond wordt gevoetbald, draagt een van de jongens een Ajax-shirt. Ik heb het even gecheckt bij BALDR-producent Frank Hoeve: dat is geen onderdeel van de Nederlandse inbreng, maar berust op toeval.

Het hielp me er wel aan herinneren dat ik mijn seizoenkaart nog moest verlengen. Direct gedaan. Fors bedrag, maar dan heb je wel wat. En het eigen risico voor mijn heupoperatie hoeft gelukkig pas over een maand betaald te worden.

Jan Pieter Ekker

→ Jan Pieter Ekker Canne 2024 Beeld John Koning

● 18:37, Gisteren

Dag 9, dinsdag 22 mei: Een schriftje met een slappe kaft voor 15 euro en een uurtje naar het strand

Jan Pieter Ekker

Vanochtend zat ik ruim voor 08.30 uur in Salle Bazin klaar voor mijn eerste film. Er waren geen nieuwe *trades* om de tijd mee te doden; *Variety*, *The Hollywood Reporter* en *Screen Daily* hielden na een dag of acht op te verschijnen. De meeste deals zijn dan gesloten, de markt biedt intussen ook een troosteloze aanblik.

Kort voordat de film begon kwam ik erachter dat ik mijn schrift vergeten was; een paar losse blaadjes van een collega boden uitkomst. Een schrift met harde kaft schrijft niet lekker, losse blaadjes al helemaal niet. Je schrijft min op meer op de gok, en denkt voldoende witruimte open te laten, zodat er later nog iets leesbaar is. Bijschijnen doe ik liever niet; ik heb een bloedhekel aan journalisten die de godganse film op hun telefoon zitten en laat niet na daar iets van te zeggen, dus dan moet ik het zelf ook niet doen.

→ De cast van *Grand Tour*. Beeld REUTERS

Mijn eerste film was *Grand Tour* van de Portugese regisseur Miguel Gomes. Die gaat over Edward, een ambtenaar voor het Britse Rijk in Rangoon anno 1917, die wegvlucht voor zijn verloofde Molly op de dag dat ze arriveert om te trouwen. Dat klinkt als *Runaway Bride*, maar dat is het niet. *Grand Tour* is een film als een droom én een aanklacht tegen het Europese kolonialisme ineen. Gomes mengt heden en verleden, kleur en zwart-wit, gebruikt meerdere voice-overs en zijn beelden van de Oriënt zijn betoverend mooi. Ook deze film had alleen wel iets korter gekund.

Na de film even naar de 'Boutique Officielle' op de Croisette gelopen om een schrift te kopen. Ik koos de dunste, met een slappe kaft, en kocht ook twee doosjes met pepermuntjes. Bij de kassa bleek het samen 22 euro te kosten. Maar er staat wel een mooie palm op.

Daarna terug naar Bazin voor *Motel Destino*, een erotische thriller van de Braziliaanse regisseur Karim Aïnouz, over de 20-jarige Heraldo, die, op zijn vlucht uit een gat aan de noordoostelijke kust van Brazilië, terechtkomt in een sekshotel dat wordt gerund door de heethoofdige Elias en zijn rusteloze jongere vrouw Dayana. Het is best vermakelijk, maar ik wilde ook heel graag dat het vermakelijk zou zijn, want de competitie is - na een veelbelovende start - niet om over naar huis te schrijven. Sterker: het is een van de matigste Cannes-edities die ik me kan herinneren.

→ Motel Destino. Beeld Santoro

's Middags in mijn appartement een paar (stukken van) films op mijn laptop gekeken. Ik houd daar niet van, ik ben er niet goed in, maar in de zalen is de laatste paar dagen weinig (in te) halen voor journalisten, helaas – of je moet naar Cineum in La Bocca, maar ik heb nog niet over films gehoord die die tocht waard zijn.

Daarna nog een uur naar het strand (ja, ik had me van onder tot boven ingesmeerd), waar ik de paper die Ajax' toekomstige trainer Francesco Farioli heeft geschreven voor zijn bachelor filosofie heb gelezen: *Voetbal als wedergeboorte: de esthetiek van het spel en de rol van de doelman*. Volgend seizoen worden we weer kampioen!

En 's avonds toch maar niet naar het Dîner de la Presse, maar wat gaan eten met Volkskrant-collega Bor Beekman. Zoals de oude Grieken al zeiden: de boog kan niet altijd gespannen staan.

Tot slot nog het laatste nieuws: de Iraanse filmmaker Mohammad Rasoulof, die vorige week uit Iran is gevlucht en onderdak heeft gevonden in Duitsland, zal vrijdag de wereldpremière van *The Seed of the Sacred Fig* bijwonen. Ik kan

de film, waarvan ik zeer hoge verwachtingen heb, gelukkig nog net zien voordat ik vrijdagmiddag weer naar huis vlieg.

Nog meer nieuws: *Julie zwijgt*, het speelfilmdebuut van Vlaming Leonardo van Dijl dat was opgenomen in de Semaine de la Critique, heeft twee prijzen gewonnen in Cannes: de Prix SACD, uitgereikt door de gelijknamige auteursvennootschap, en de Prix Fondation Gan ter ondersteuning van de bioscooprelease in Frankrijk.

En helemaal tot slot: [September Film heeft *Megalopolis* gekocht](#). Leuk voor Paff, het filmfestival dat Het Parool van 2 tot en met 6 oktober voor de achtste keer organiseert in samenwerking met September Film. Met Francis Ford Coppola op de gele loper?

● 12:37, Gisteren

Beruchte 'zwarte lijst' met daders nog niet geopenbaard

Op het laatste moment werden er twee films aan het programma van het filmfestival in Cannes toegevoegd over onderwerpen die Frankrijk in de greep houden: MeToo en de Olympische Spelen. Hoewel de verwachte controverse tot nu toe is uitgebleven, is de invloed van de geruchten over een zwarte lijst van MeToo-daders merkbaar.

Lees mijn reportage: [MeToo en atleten op de rode loper en het witte doek in Cannes, beruchte 'zwarte lijst' met daders nog niet geopenbaard](#)

● 23:08, Eergisteren

Dag 8, maandag 21 mei: de nieuwe film van Paolo Sorrentino (*La grande bellezza*) is een oneindig lang durende oudemannenfantasie

Jan Pieter Ekker

Superslecht geslapen en wat langer gezwommen omdat ik gister had overgeslagen. De eerste film kon ik nu wel overslaan: *Marcello Mio*, een ode aan de honderd jaar geleden geboren Italiaanse filmster Marcello Mastroianni (1924-1996) van de Franse regisseur Christophe Honoré.

Chiara Mastroianni – de dochter van Marcello Mastroianni en Catherine Deneuve – speelt een actrice, Deneuve speelt haar moeder. Nadat ze auditie heeft gedaan, vertelt regisseur Nicole Garcia (die in werkelijkheid ook regisseur is) dat ze had gehoopt wat minder Deneuve en wat meer Mastroianni te zien. Mastroianni belandt vervolgens in een identiteitscrisis; ze gaat zich kleden en gedragen als haar vader, in een film die doorlopend knipoogt naar de filmgeschiedenis. Ik vond er niet zoveel aan.

Moest op de een of andere manier toch nog haasten om op tijd bij Sean Bakers *Anora* te zijn. De Amerikaanse indieprins maakte in 2017 veel indruk met *The Florida Project*, maar *Red Rocket* (2021) vond ik dan weer veel minder geslaagd. *Anora* is een soort Assepoester-variantie, over Ani (Mikey Madison), een lapdancer met een Oezbeekse grootmoeder, en Ivan (Mark Eidelstein), het door en door verwende zoontje van een Russische oligarch. Hij wil haar een week exclusief voor 10.000 dollar – in een gemakkelijke scène die rechtstreeks gekopieerd is uit *Pretty Woman*. Zij vraagt 15.000. Hij gaat akkoord. Zij zegt dat ze het ook wel voor 10.000 dollar had gedaan. Hij riposteert dat hij 30.000 dollar had gevraagd als hij haar was. Wat volgt is een doldrieste nachtelijke tocht langs casino's in Las Vegas en clubs in Brooklyn, Manhattan en Coney Island. Met heel veel seks en

drugs, rare Armeniërs en een Rus die liever is dan ie eruit ziet. Na afloop had ik zin om John Landis' *Into the Night* (1985) weer eens te zien.

→ Anora. Beeld Drew Daniels

Bij een koffietje in zoveel mogelijk media alles gelezen over Donald Trump cum suis, die dreigt een rechtszaak aan te spannen tegen de makers van *The Apprentice* 'om de flagrant valse beweringen van deze zogenaamde filmmakers aan te pakken'. "Deze rotzooi is pure fictie die leugens opblaast die allang zijn ontkracht. Net als bij de illegale Bidenprocessen is dit verkiezingsinmenging door de Hollywood-elites, die weten dat president Trump het Witte Huis zal heroveren en de kandidaat van hun keuze zal verslaan omdat niets van wat ze hebben gedaan heeft gewerkt," aldus Steven Cheung, de hoofdwoordvoerder van de Trumpcampagne. "Deze 'film' is pure kwaadwillige laster, zou het daglicht niet mogen zien, en verdient niet eens een plaats in de direct-naar-dvd-afdeling van een koopjesbak in een binnenkort te sluiten discountwinkel. Hij hoort thuis in een afvalcontainer."

Afijn, Cheung doet zoals te verwachten viel precies wat Trump heeft geleerd en gekopieerd van Cohn: *Attack, attack, attack!* Het is trouwens al de tweede rechtszaak; miljardair Dan Snyder, die 1,1 miljoen dollar in de film had geïnvesteerd omdat hij de indruk had dat het een vleiend portret van de 45e president zou worden, wil zijn geld terug.

Denk niet dat de rechtszaken de film kwaad doen; er bestaat immers niet zoiets als slechte publiciteit. Volgens Abbasi is *The Apprentice* overigens geen film over Trump, maar over een door en door verrot systeem. “Er bestaat geen mooie, metaforische manier om met de opkomende golf van fascisme om te gaan.” Hij vermoedt dat Trump de film niet eens zo erg zou vinden, als hij hem gezien heeft: “Hij gaat er misschien niet van houden, maar hij zal zeker verrast zijn over de manier waarop we het verhaal vertellen. We nodigen hem graag uit om de film te komen kijken. Ik wil naderhand graag met hem praten wat hij ervan vond.” Tsja.

Mijn volgende film was *Parthenope* van Paolo Sorrentino (*La grande bellezza*), een oudemannenfantasie over een prachtig mooi meisje dat in de oneindig lang durende film rondloopt in bikini of niemendalletje en wordt begeerd door alles en iedereen: jong en oud, man en vrouw, arm en rijk, ster en voetveeg, heilige en zondaar. Ik dacht dat het ging over de jeugd die jammer genoeg voorbij gaat, maar achteraf las ik dat het iets van doen had met een legende over het ontstaan van Napels. Met tegetjeswijsheden zoals ‘Desire Is a Mystery and Sex Is Its Funeral’.

→ Regisseur Paolo Sorrentino en actrices Luisa Ranieri en Stefania Sandrelli van de film *Parthenope*. Beeld Stephane Mahe / REUTERS

Broodje gegeten, half uur in de zon, en door naar Théâtre Croisette, het onderkomen van de Quinzaine des Cinéastes (voorheen Quinzaine des Réalisateurs), de parallelsectie met de mooiste poster (ontworpen door de Japanse acteur, regisseur en kunstenaar Kitano Takeshi) en trailer. Daar ging *East of Noon* in wereldpremière, de enige ‘Nederlandse’ film in Cannes. Hij is geregisseerd door Hala Elkoussy.

Zij is geboren in Caïro, en rondde in 2006 een residentie aan Rijksakademie van Beeldende Kunsten in Amsterdam af en woont en werkt inmiddels afwisselend in Caïro en Amsterdam. *East of Noon* – een charmante, ritmische, komische zwart-witfilm over het wonderkind Abdo die muziek gebruikt om in opstand te komen tegen zijn voorouders, nam ze met een geheel Egyptische crew op in Egypte. Voor aanvang stonden ze allemaal op het podium, terwijl de Nederlandse producent Lonnie van Brummelen in de zaal zat.

Vakblad *Screen International* noemde de film Egyptisch, maar het is wel degelijk een Nederlandse productie, ondersteund vanuit De Verbeelding, het fantastische samenwerkingsverband tussen het Mondriaan Fonds en het Filmfonds voor films op het grensvlak van cinema en beeldende kunst.

→ East of Noon.

De dag afgesloten met de documentaire *Olympiques! La France des Jeux* van Mickaël Gamrasni vertoond. Dat viel niet mee; het is een gelikte, tikje bombastische productie, waarin oude en nieuwe kampioenen vertellen over hun Olympische droom. Ik was vooral benieuwd naar de Olympische vlam, maar die was niet in Salle Agnès Varda, maar bevond zich op hetzelfde moment op de rode loper van *Marcello Mio*. Mooie boel.

● 10:45, Eergisteren

Trump dreigt met juridische stappen tegen *The Apprentice*: 'kwaadaardige laster'

Het campagneteam van Donald Trump gaat juridische stappen ondernemen tegen de makers van de film *The Apprentice*, die deze week in Cannes in première is gegaan. Dat meldt het vakblad *Variety*.

De film van regisseur Ali Abbasi laat zien hoe een jonge Trump naam maakt als vastgoedontwikkelaar en zich ontwikkelt tot een meedogenloze zakenman. In de film zit onder meer een scène waarin hij zijn echtgenote Ivana verkracht.

Het Parool

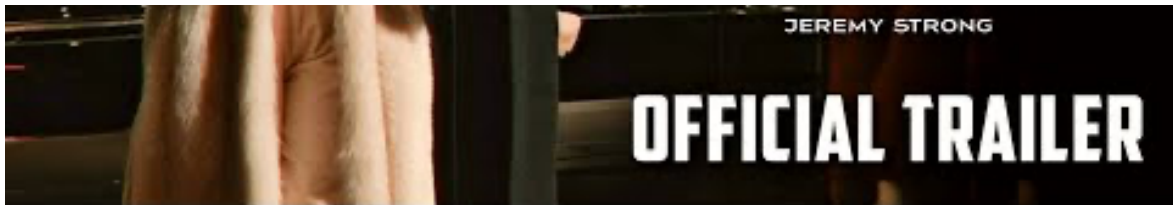

leugens opdiënt'. Volgens een woordvoerder zou de film proberen de Amerikaanse presidentsverkiezingen te beïnvloeden. "Deze kwaadaardige laster mag het daglicht nooit zien," aldus het team van Trump. "Het verdient niet eens een plek in de uitverkoopbak."

The Apprentice werd maandagavond aan de pers getoond. Aan het begin is een disclaimer te zien waarin staat dat de film gebaseerd is op feiten, maar dat het verhaal fictief is. Bij de première maandagavond kreeg de film een staande ovatie van acht minuten. De hoofdrol van Trump wordt gespeeld door Sebastian Stan, die eerder een hoofdrol speelde in de *Captain America*-films en -series.

De verkrachtingsscène speelt zich af in 1989 en is volgens de makers gebaseerd op details die zijn gedeeld tijdens de rechtszaak rond de scheiding van het koppel. Een andere scène die veel stof doet opwaaien, toont de operatie waarbij Trump zijn buikvet laat wegzuigen. Dit moment is zeer plastisch in beeld gebracht.

● 09:39, Eergisteren

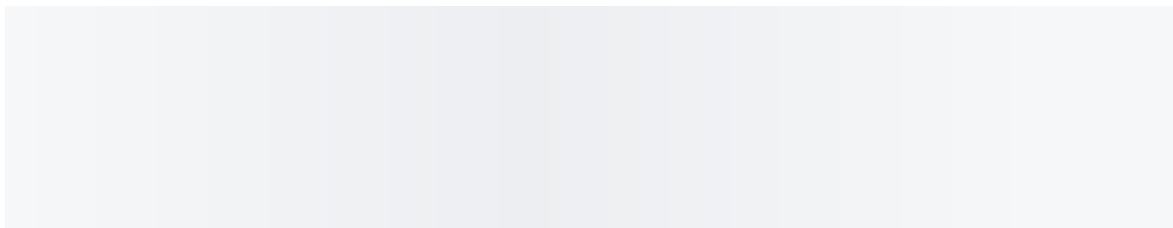
Cannes is ook een markt waar iedereen om aandacht schreeuwt

Cannes is niet alleen het belangrijkste filmfestival ter wereld, maar ook de grootste filmmarkt. Een markt waar iedereen om aandacht schreeuwt. De Zweedse regisseur Ruben Östlund heeft geen film draaien, maar krijgt toch de meeste aandacht.

Lees de reportage: [Filmfestival Cannes is ook een markt waar iedereen om aandacht schreeuwt: 'Ik ben superblij met wat we hier hebben'](#)

● 09:16, Eergisteren

Dag 7, maandag 20 mei: de jonge jaren van Donald Trump en een ere-Palm voor Studio Ghibli

Het wordt misschien eentonig, maar toen ik gisteravond klaar was met schrijven heb ik toch maar besloten om niet in te gaan op de vriendelijke uitnodiging van distributeur Independent Films, die elk jaar een borrel geeft in Cannes. Nog wat geappt over mijn eclatante overwinning in mijn Coach van het Jaar-subgroep Vak 120 (note to myself: ondanks alles niet vergeten om mijn seizoenkaart te verlengen als mijn salaris binnen is), vervolgens redelijk op tijd naar bed, met als vooruitzicht dat ik

kon uitslapen. Want *Marcello Mio* had ik met dank aan distributeur Cinéart al in Amsterdam gezien, en *Horizon: An American Saga*, de nieuwe, 3 uur 1 minuut durende western van en met Kevin Costner, zou een te grote hap uit mijn ochtend nemen. Er draaien hier overigens weer erg veel (te) lange films.

Wekker stond op 8.23 uur, maar ik werd vanochtend toch om 7.10 uur wakker. Had mijn zwembroek al aan toen ik nog een blik op mijn schema wierp en zag dat ik wél een film had om 8.30 uur: *The Apprentice*. Zwembroek weer uit, razendsnel gedoucht en ontbeten en op mijn fietsje gesprongen. Vlak bij het paleis maakte ik een ongelukkige bocht toen ik een stoepje op probeerde te rijden, waardoor ik bijna viel en op de weg vlak voor een langzaam rijdende auto terechtkwam. Ik viel gelukkig niet, de bestuurder stak een duimpje op of alles goed was. Dat was het, op een draf door naar Bazin, waar op het moment dat ik mijn vaste plek (had ik al gezegd dat ik een man van gewoontes ben?) had ingenomen, mijn wekker ging.

→ Filmmaker Ali Abbasi arriveert voor de vertoning van zijn film. Beeld AFP

Afijn, *The Apprentice* is een biografische film van de Iraans-Deense filmmaker Ali Abbasi (zijn *Holy Spider* draaide in 2022 in de Gouden Palmcompetitie) over de jonge jaren van Donald Trump. De film is vernoemd naar de NBC-serie waarin Trump op zoek ging naar een troonopvolger, maar in dit geval is hij zelf 'de stagiair', die door een Faustiaanse deal met de invloedrijke, überfoute, zéér rechtse en conservatieve advocaat en politieke fixer Roy Cohn een greep naar de macht doet.

Cohn leert zijn pupil drie lessen: 1) Val aan, val aan, val aan!; 2) Ontken altijd alles; en 3) Wat er ook gebeurt, je zegt altijd dat je hebt gewonnen. De waarheid is buigzaam, creëer je eigen werkelijkheid. Dat hebben we geweten. Veel nieuwe inzichten biedt *The Apprentice* niet en wat Abbasi van hem vindt blijft onduidelijk, maar zijn film zal Trump ook geen kiezers kosten. De grootste troeven zijn de Roemeens-Amerikaans acteur Sebastian Stan, die eng veel op de jonge Trump lijkt, en Jeremy Strong (Kendall Roy in de HBO-serie *Succession*) als Roy Cohn (de Bulgaarse Maria Bakalova, die voor een Oscar werd genomineerd voor haar bijrol in *Borat Subsequent Moviefilm*, speelt Trumps eerste vrouw, de Tsjechische Ivana).

Nota bene: toen ik uit de film kwam, las ik dat Plasterk toch geen premier wordt: 'Ik ben volledig integer en ze mogen alles onderzoeken maar ik doe het toch maar niet.' De reactie van Wilders kwam ook uit het boekje van Trump en Cohn: 'Je verdient dit niet. Je zou wat mij betreft een uitstekende MP zijn geweest.'

Koffietje op het journalistenterras (de zon was een dag weg), daarna door naar *The Shrouds* van David Cronenberg, naar eigen zeggen misschien wel zijn laatste film. En naar eigen zeggen zijn meest persoonlijke; de film is geïnspireerd door zijn verdriet om het verlies van zijn vrouw, die in 2017 overleed aan kanker.

De Franse acteur Vincent Cassel speelt een succesvolle zakenman, die, ontroostbaar sinds de dood van zijn vrouw, een controversieel systeem uitvindt: GraveTech, waarmee de levenden contact kunnen houden met hun geliefden die in revolutionaire lijkwaden worden begraven. Wat volgt is een heleboel geouwehoer over leven en dood, paranoia, Russische hackers en de Chinese overheid die de hele wereld in de gaten wil houden. Diane Kruger speelt de betreurde echtgenote en haar wappiezus (om het de kijker makkelijk te maken heeft de een lang haar en de ander kort); de leukste rol is voor Guy Pearce, als de sjofele, hackende ex-man van zuslief. Ik heb Carice van Houten overigens niet kunnen ontwaren op de rode loper...

→ Vice President Kenichi Yoda en animatiemaker én landschapsarchitect Goro Miyazaki (l) van Studio Ghibli tijdens de photocall voor de uitreiking van de ere-Palm. Beeld AFP

Daarna terug naar appartement, stuk voor de dinsdagkrant nog een keer doorgelezen en verstuurd, snelle lunch, en door naar de uitreiking van de ere-Palm aan Studio Ghibli. Het is voor het eerst dat er een ere-Palm aan een groep makers wordt uitgereikt, en niet aan één persoon, maar het is wat mij betreft terechte lof,

want Ghibli staat voor een volstrekt uniek oeuvre.

Oprichter Hayao Miyazaki (83) was er niet bij. Hij staat te boek als kluizenaar, een eigengereide man die zelden of nooit interviews geeft en met geen mogelijkheid is over te halen een overzees festival te bezoeken. Terzijde: toen Marco Müller, destijds directeur van het filmfestival van Venetië, hem in 2005 belde dat hij hem wilde eren met een Gouden Leeuw voor zijn hele oeuvre – Miyazaki was de eerste animatiefilmer die die eer te beurt viel – zegde hij direct zijn komst toe. Voor de gelegenheid was hij zelfs bereid tot een interview; met een sigaret in zijn hand en een sigaar onaangeroerd in de asbak voor hem, beantwoordde de Japanse animatiegrootheid de vragen van een piepklein groepje journalisten – het was onvergetelijk.

In Cannes sprak Hayao Miyazaki de tot de laatste stoel bezette zaal toe in een grappig filmpje, zijn zoon Goro – animatiemaker én landschapsarchitect, en de drijvende kracht achter het Ghibli Museum en het recent geopende Ghibli Park – moest de prijs maar in ontvangst nemen (“Arme Goro,” zei Hayao Miyazaki tot twee keer toe).

Goro grapte dat hij blij was dat de Palm in een kistje zat, want de Oscar die Ghibli eerder dit jaar won met *The Boy and the Heron* moest hij ingerold in een handdoek van het hotel meenemen naar Japan. Vervolgens droeg hij de prijs op aan alle Ghibliliefhebbers over de hele wereld en werden er vier korte films vertoond, die speciaal zijn gemaakt voor het Ghibli Museum in Mitaka, een buitenwijk van Tokio, en nog nooit buiten Japan waren vertoond. Ze waren stuk voor stuk magisch, het was een prachtige middag.

Daarna nog even naar de borrel van het International Film Festival Rotterdam, waar ik meer mensen heb gezien dan gesproken. In mijn appartement nog de persconferentie van

Emilia Perez teruggekeken en een stuk van *There Is No Evil* van de Iraanse regisseur Mohammad Rasoulof, van wiens *The Seed of the Sacred Fig* ik grote verwachtingen heb.

In een indrukwekkend interview met *The Guardian* vertelde Rasoulof hoe hij vorige week te voet door de bergen Iran is uitgevlucht, nadat hij was veroordeeld tot acht jaar gevangenisstraf. Hij vertelde ook dat hij van plan was om ooit terug te keren naar Iran, en dat was nog voordat de Iraanse president Raisi omkwam bij een helikoptercrash (wat me erg deed denken aan het laatste seizoen van *Homeland*). Of Rasoulof naar Cannes komt, is nog onduidelijk.

● 22:30, 19-5-2024

Dag 6, zondag 19 mei: Een mannenfantasie bij uitstek en surfers met Andrew Tate-achtige denkbeelden

Het festival is halverwege en ik weet nog steeds wat voor en achter is. Het is het grote voordeel van de late screenings en de borrels skippen en bijtijds naar bed – maar het is ook wel een beetje saai. Gisteravond ook niet naar de *Julie zwijgt*-borrel geweest, maar die was ook best op een onmogelijke plek, in een villa richting La Bocca.

Ben vandaag overigens wel in La Bocca geweest, in Cineum Cannes, een multiplex ontworpen door de Franse sterarchitect Rudy Ricciotti. (Het ruikt er naar popcorn) Ommelandse tocht, maar toen ik 's middags in mijn appartement naar Vitesse-Ajax zat te kijken (met afstand het slechtste wat ik tot nu toe heb gezien in Cannes), werd ik zo treurig dat ik toch maar ben gaan

kijken naar welke films ik nog kon. De beste keuze leek me *The Surfer* van de Ierse regisseur Lorcan Finnegan (een van de 'Midnight Screenings' in Cannes). Ik ben namelijk dol op surffilms. Maar *The Surfer* is helemaal geen surffilm. "Je kan een golf niet stoppen," zegt Cage nog wel in de openingsscène tegen zijn filmzoon. "Het is pure energie." Daarna ontpopt Cage zich als een obstinate dommerik, die alles wat hem lief is kwijtraakt als hij de strijd aangaat met een groepje locals dat er Andrew Tate-achtige denkbeelden op nahoudt.

→ Nicolas Cage (L) arriveert met acteur Justin Rosniak voor de vertoning van *The Surfer* in Cannes. Beeld AFP

Ik zag meer pulp vandaag, te weten de bodyhorrorfilm *The Substance* van de Franse Coralie Fargeat, die eerder indruk maakte met de bloederige genrefilm *Revenge* (2018). Festivaldirecteur Thierry Frémaux had al gewaarschuwd toen hij de selectie bekendmaakte: "Leg een zeildoek neer, want er zal veel bloed vloeien".

In *The Substance* draait het om Elizabeth Sparkle, een goed

geconserveerde Oscar-winnende actrice op leeftijd. Als zij wordt ontslagen als voordanser van een aerobics-ochtendprogramma neemt ze haar toevlucht tot 'the substance'. 'Jij, maar in elk opzicht beter,' luidt de belofte van het revolutionaire product gebaseerd op celdeling, dat een alter ego creëert dat jonger, mooier en perfecter is. Maar dat alter ego dient zich wel aan de spelregels te houden.

Demi Moore (61; 27 jaar geleden vergezelde ze haar echtgenoot Bruce Willis op de rode loper in Cannes bij de première van *The Fifth Element*) is goed gecast als Elizabeth Sparkle; Margaret Qualley, die in Cannes ook te zien is in Yorgos Lanthimos' *Kinds of Kindness*, is perfect als haar jongere ik, een mannenfantasie bij uitstek. En Dennis Quaid speelt een parodie op een seksistische netwerkbaas die alleen maar geïnteresseerd is in kijkcijfers.

Bloederig wordt het, en smerig ook, maar het duurt allemaal erg lang en de moraal ligt er wel heel dik bovenop in deze *Dorian Gray*-variatie met vleugjes Kubrick, De Palma, Peter Jackson (nee, niet *The Lord of the Rings*, maar *Bad Taste*), Carpenter en Cronenberg. *The Substance* haalt het niet haalt bij *Titane*, de bizarre Gouden Palmwinnaar van 2021 van Fargeats landgenote Julia Ducournau, maar is ook wel weer op zijn plek in Cannes, waar het nog altijd draait om uiterlijk vertoon.

→ Frans regisseur Coralie Fargeat (L) en Demi Moore tijdens de photocall van *The Substance* in Cannes. Beeld ANP / EPA

Ook in *Diamant brut* van de Franse regisseur Agathe Riedinger – de enige debuutfilm in de Gouden Palm-competitie – draait het om opgelegde, verwrongen schoonheidsidealen. [Influencer Malou Khebizi](#) speelt de 19-jarige Liane, die geobsedeerd is door de maakbaarheid van haar lichaam. Haar boobjob heeft ze gefinancierd met de verkoop van gestolen goederen, haar lippen heeft ze door een vriendin laten doen, haar tatoeages zet ze zelf. Het doel van alle ingrepen: de Franse Kim Kardashian worden, meer volgers op TikTok en meedoen aan de (fictieve) realitysoap *Miracle Island*. Haar adagium: Als je mooi bent, bewonderen mensen je en hoe meer mensen je bewonderen hoe meer macht je hebt.

Diamant brut is een charmant portret van een vrouw die weet wat ze wil. De 19-jarige Malou Khebizi overtuigt als Liane. Riedinger vond haar tijdens een straatcasting, maar twijfelde aanvankelijk omdat ze heel erg op haar personage lijkt, ‘dus we moesten eraan werken om de twee persoonlijkheden van elkaar

te scheiden’.

→ Acteur Lea Gorla, helemaal links met o.a. regisseur Agathe Riedinger, derde van links, tijdens de photocall van *Diamant Brut* in Cannes. Beeld ANP / EPA

De derde en laatste film van mijn dag was *Limonov: The Ballad of Eddie* van de dissidente Russische film-, theater en operaregisseur Kiriil Serebrennikov, wiens *Tchaikovsky's Wife* in 2022 meedong naar de Gouden Palm en die intussen ook al een film klaar heeft over nazi-arts Josef Mengele: *Disappearance*.

Limonov: The Ballad of Eddie is een biografische film over de controversiële Russische dichter en politicus Eduard Limonov. Limonov wordt gespeeld door de Engelse acteur Ben Whishaw, met een irritant Oostblok-Engels accent. Wat ook niet helpt is dat hij op Jakhals Erik Dijkstra lijkt, maar mijn voornaamste bezwaar is dat de interessantste aspecten uit Limonovs krankzinnige leven (om maar wat te noemen: hij was eerst extreem-links, later extreem-rechts – een beetje zoals Plasterk...) niet in de 2 uur en een kwartier durende film zitten, maar voor de aftiteling staan

vermeld.

● 22:53, 18-5-2024

Dag 5, zaterdag 18 mei: Waar gaan de verloren voorwerpen van het festival van Cannes eigenlijk naartoe?

Cannes is een bubbel; het draait hier om films en schema's. De buitenwereld dringt hier maar mondjesmaat binnen. Dat wordt nog versterkt doordat ik in de tweede week na mijn operatie X en Facebook van mijn telefoon heb verwijderd. Dat dat kabinet heel verschrikkelijk wordt voor de kunstsector en de media heb ik natuurlijk wel meegekregen, maar nadenken over de diepere implicaties was er nog niet van gekomen – totdat ik eind van de middag op een borrel belandde van SEE.NL, de organisatie die de Nederlandse film in het buitenland promoot, en aan de praat raakte met Eye-directeur Bregtje van der Haak en Filmfonds-directeur Sandra den Hamer. Werden we allemaal niet vrolijk van. Zij waren overigens op pad met staatssecretaris van cultuur Gräper-van Koolwijk en haar Luxemburgse collega Eric Thill. Het zal een van haar allerlaatste dienstreizen geweest zijn – heel benieuwd of er volgend jaar iemand wordt afgevaardigd...

→ Vlnr Selena Gomez, Zoe Saldana, Jacques Audiard en Karla Sofía Gascón tijdens de photocall van de film *Emilia Perez*. Beeld REUTERS

Afijn. Volle dag. Begonnen met *Emilia Perez* van de Franse regisseur Jacques Audiard, die in 2015 de Gouden Palm won met *Dheepan*, bij lange na niet zijn beste film, maar zo gaat dat soms. *Emilia Perez* is véél beter; het is een in Mexico gesitueerde ‘misdaad-musical’ over een kartelbaas die een geslachtsveranderende operatie ondergaat – niet om aan zijn vijanden of de politie te ontkomen, maar omdat hij het echt zo voelt. Met geweldige liedjes en choreografieën, die het verhaal niet onderbreken maar juist voortstuwen. Audiard balanceert op een dun koord, met een musical over iets tragisch als 100.000 vermiste en vermoorde Mexicanen, maar hij haalt het einde wonderwel, mede door de geweldige vertolkingen van de Amerikaanse Zoë Saldana, de Spaanse trans actrice Karla Sofia Gascon en de Amerikaans zangeres en actrice Selena Gomez.

Daarna naar *Caught by the Tides* van Jia Zhangke. Daarin keert de chroniqueur van hedendaags China terug naar *Still Life*, zijn meesterwerk uit 2005, over de keerzijde van de economische

groei van China. De eerste driekwartier zijn een beetje rommelig (het hielp ook niet dat ik opeens mijn huissleutel niet meer kon vinden en ik vooral bezig was te bedenken waar de verloren voorwerpen van het festival van Cannes naartoe zouden gaan), maar hoe langer de film duurt hoe meer er op zijn plek valt.

→ In het midden regisseur Jia Zhang-Ke tijdens de photocall van *Caught by the Tides* in Cannes. Beeld AP

Mijn derde film van de dag was *Julie zwijgt*, het fraaie speelfilmdebuut van de Belgische regisseur Leonardo van Dijl (33), over de jonge beloftevolle tennisspeelster Julie (mooie rol van nieuwkomer Tessa Van den Broeck), wier coach wordt verdacht wordt van grensoverschrijdend gedrag. De enige Belgische film deze editie, opgenomen in de Semaine de la Critique, de oudste nevensectie van het festival.

Tot slot nog naar *Oh Canada* van New Hollywoodveteraan Paul Schrader, die ik gisteravond toch niet heb gehaald. Daarin speelt Richard Gere een geëngageerde Canadees-Amerikaanse documentairemaker, die voor de camera terugkijkt op zijn leven.

Was er niet kapot van, maar ben toch maar tot het einde blijven zitten.

Toen ik de bioscoop uitliep kreeg ik een bericht doorgestuurd dat de ingang van het paleis was afgesloten; er was een verdacht pakketje aangetroffen. Dit keer hielp het rolstoelicoontje op mijn pas me niet; ik moest ook wachten voordat ik de bubbel uit kon.

● 19:21, 17-5-2024

Dag 4, vrijdag 17 mei: Ik had graag meer gehoord over die lange, magere man met een lange penis, staand op een dak...

De dag die je wist dat zou komen.

Gister aan het begin van de avond nog even naar een borrel ter ere van Lou Ye geweest, daarna snel naar mijn appartement. Eten gemaakt, blogje geschreven, Smaakmatrix afgemaakt, stukje over een setbezoek voor *de Filmkrant* geschreven, oefeningen gedaan en ruim voor 12-en naar bed.

Vandaag begon standaard: half 7 weer op, naar de bakker en een duik genomen – nog even en er is 's ochtends zon op het strand. Koffie en ontbijt in mijn appartement, en ondertussen wat vragen voor Andrea Arnold op papier gezet.

Bij mijn tweede kopje nog eens goed naar mijn schema gekeken: tot 4 uur stonden er drie competitiefilms op het programma: *Kinds of Kindness* van Yorgos Lanthimos (2.45u), *Trei kilometri pana la capatul lumii* (ofwel *Three Kilometres to the End of the World*; 1.45u) van de Roemeense regisseur Emanuel Parvu en *Oh Canada* van Paul Schrader (1.35u).

Maar om kwart over 12 was ook de persconferentie van Francis Ford Coppola, en hoewel ik er al weken mee bezig ben, ben ik niet genomineerd voor een interview. De film heeft vooralsnog

ook nog geen Nederlandse distributeur. En om half 4 stond mijn interview met Andrea Arnold gepland. En tussen de persconferentie en mijn interview moest ik mijn stuk voor de zaterdagkrant nog afschrijven.

Afijn, eerst maar naar *Kinds of Kindness*. Lanthimos is geen onbekende in Cannes – in 2009 won hij de hoofdprijs van tweede competitie *Un certain regard* met *Dogtooth*, in 2015 de Juryprijs met *The Lobster* en in 2017 de prijs voor het beste scenario met *The Killing of a Sacred Deer* –, maar zijn grootste succes boekte hij in Venetië, waar *Poor Things* afgelopen najaar werd onderscheiden met de Gouden Leeuw.

→ Willem Dafoe (L) en Emma Stone voor de vertoning van *Kinds of Kindness*. Beeld AFP

Kinds of Kindness is een drieluik met telkens dezelfde formidabele acteurs in de hoofdrol: Emma Stone, Margaret Qualley en Willem Dafoe (die alledrie ook in *Poor Things* te zien waren), Jesse Plemons en nog een handvol anderen. Er zitten een aantal fantastische scènes in, de fotografie en de artdirection zijn geweldig, maar je zit al met al drie keer 55 minuten naar een

traag verteld fantastisch verhaal te kijken. Ergo: *Kinds of Kindness* is een superieur gemaakt tussendoortje.

Daarna weer een half uur zitten tikken aan mijn stuk voor de zaterdagkrant en fluks een plek ingenomen in het persconferentiezaaltje (had ik het al gezegd, het rolstoelicoontje op mijn badge is een zegen) en nog maar even doorgetikt, want Coppola liet lang op zicht wachten. Heel lang. Toen hij er dan eindelijk was, en zijn kleindochter op een stoel achter hem plaats nam, vertelde Coppola dat hij toen hij 45 jaar geleden met *Apocalypse Now* in Cannes was, ook 'an army of kids' bij zich had en zat dat Sofia toen bij hem op schoot zat.

→ Francis Ford Coppola (C) arriveert met zijn kleindochters Cosima (L) en Romy Mars voor de persconferentie. Beeld AFP

Na de persconferentie direct terug naar mijn appartement, waar mijn computer per se wilde restarten en de wifi het opeens niet meer deed. Terwijl ik aan het pielen was, kwam op mijn telefoon het bericht binnen dat het interview met Andrea Arnold niet doorging. *'I am very sorry to say that Andrea Arnold is not feeling*

at all well and is having to cancel her interviews set this afternoon on the 6th. I do apologize for this but I am confident she will be available to you as your release dates approach.'

Jammer, net als bij de uitreiking van de Carrosse d'or was ze goed op dreef tijdens de persconferentie. Gevraagd naar het eerste idee voor *Bird*, antwoordde ze dat ze lang geleden opeens een beeld zag van een lange, magere man met een lange penis, staand op een dak. Ik had er graag meer over gehoord, maar dat komt hopelijk later nog wel.

Omdat het interview niet doorging, kon ik toch naar *Trei kilometri pana la capatul lumii*, een schitterend Roemeens kleinood over een 17-jarige jongen die in het benepen gat waar hij toevallig geboren is in elkaar wordt geslagen omdat hij met een toerist uit de stad heeft staan zoenen. Nu moet ik vanavond om 22.00 uur alleen *Oh Canada* nog inhalen. Die duurt gelukkig nog geen anderhalf uur.

● 15:39, 17-5-2024

Legendes in Cannes

Cannes kreeg bezoek van twee Hollywoodlegendes: regisseur Francis Ford Coppola presenteerde zijn droomfilm en actrice Meryl Streep kreeg een ere-Palm. Lees mijn verslag: Volgens Francis Ford Coppola is zijn megaproject geen aanklacht tegen Trump, wel is 'de film relevanter dan ik ooit had kunnen denken'

→ Francis Ford Coppola. Beeld ANP / EPA

● 09:33, 17-5-2024

Bestseller Luister van Sacha Bronwasser wordt verfilmd

Productiemaatschappij Bind heeft de filmrechten van de bestseller Luister van Sacha Bronwasser gekocht. Dat heeft het bedrijf vrijdag op het Festival van Cannes bekendgemaakt. Een regisseur is nog niet bekend.

Luister vertelt het verhaal van de Nederlandse Marie die in 1989 op 20-jarige leeftijd naar Parijs vertrok om daar als au pair te werken. Na de gewelddadige aanslagen in Parijs in november 2015, waarbij een oud-docent betrokken is, probeert ze haar eigen geschiedenis te reconstrueren.

De verfilming is een volgende stap in de zegetocht van Luister. De vertaalrechten van het boek zijn verkocht aan Engeland, de Verenigde Staten, Duitsland, Noorwegen en Bulgarije. Het boek stond op de [shortlist van de Libris Literatuur Prijs](#) en op de longlist van de Boon Literatuurprijs.

In Nederland zijn al 80.000 exemplaren van deze literaire roman verkocht. Het boek is verschenen bij Ambo|Anthos uitgevers.

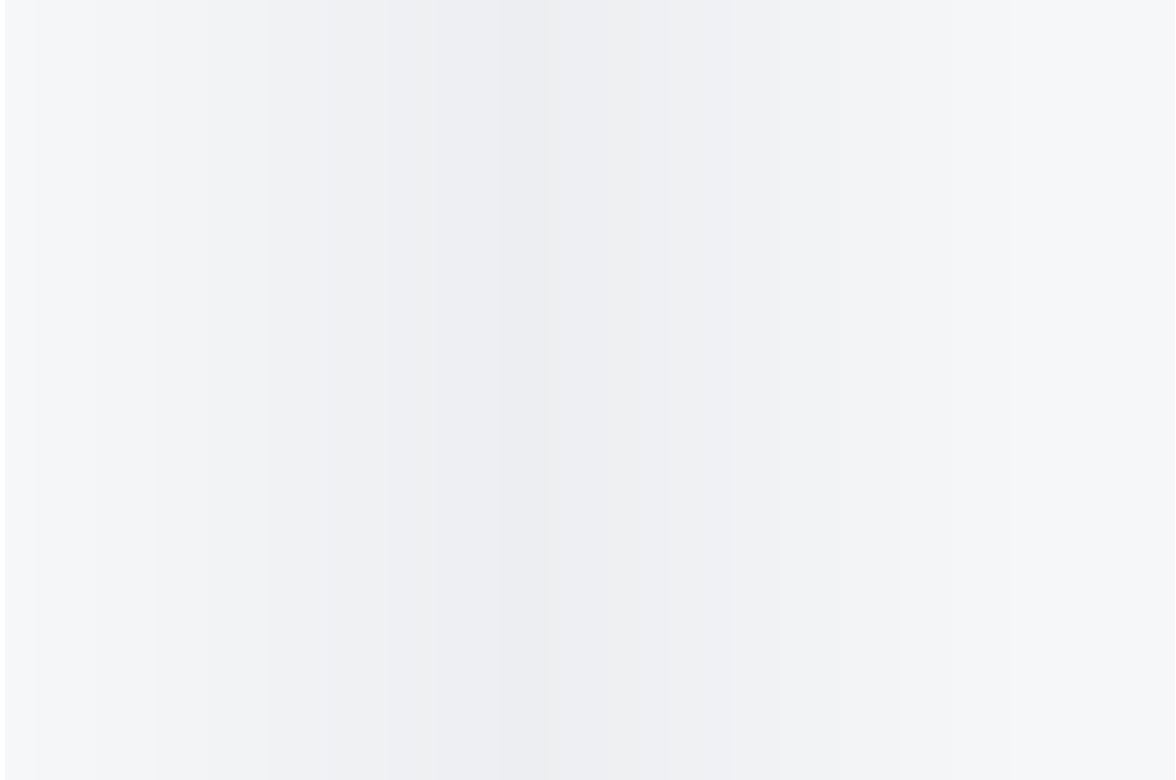
● 01:09, 17-5-2024

Staande ovatie van tien minuten voor Coppola bij première *Megalopolis*

Regisseur Francis Ford Coppola heeft donderdagavond bij de wereldpremière van zijn epos *Megalopolis* in Cannes een staande ovatie van ruim tien minuten gekregen. De 85-jarige filmmaker, bekend van meesterwerken als *The Godfather* en *Apocalypse Now*, werkte tientallen jaren aan de opmerkelijke film.

Megalopolis was bij voorbaat al een van de meest besproken films van het jaar in Cannes. Het is een filosofisch drama dat meer dan 120 miljoen dollar kostte, over een ambitieuze architect (Adam Driver) die van 'New Rome' - een soort New York - een perfecte utopische stad wil maken. Op de achtergrond speelt een machtsstrijd tussen deze Caesar en de gecorrumpeerde burgemeester Cicero, tevens de schoonvader van Caesar. Een van de grote thema's van de film is waarom er geen ruimte meer is voor dromers in onze moderne samenleving.

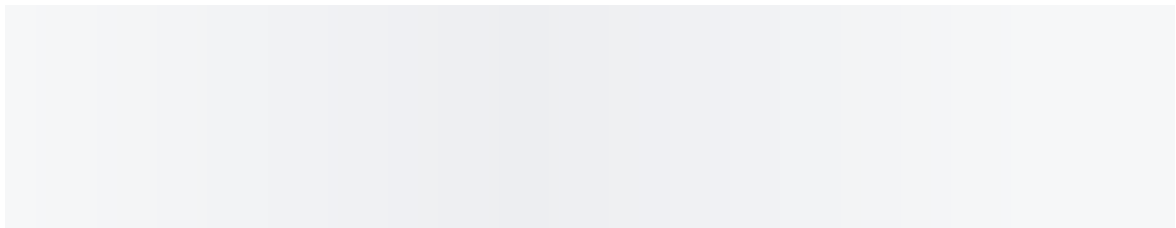
Coppola kreeg ondanks zijn status de financiering van de film niet rond en bekostigde het project dus zelf maar. Behalve Driver zitten er veel grote namen in de film, zoals Aubrey Plaza, Dustin Hoffman, Jon Voight en Shia LaBeouf. De reacties van de critici zijn zeer gemengd. *Megalopolis* dingt mee naar de Gouden Palm, maar heeft in Nederland nog geen distributeur. Het is dus niet zeker of de film in Nederland wordt uitgebracht.

→ Francis Ford Coppola dankt het publiek in Cannes na de wereldpremière van zijn epos 'Megalopolis'. Beeld AFP

● 21:59, 16-5-2024

Dag 3: nu al een geweldige kandidaat voor de Palm en we zijn pas drie dagen onderweg

Cannes is echt veel leuker als de zon schijnt. Toen ik vanochtend om 10 over 7 een duik ging nemen miezerde het nog, maar toen ik een paar uur later uit mijn eerste film kwam, scheen eindelijk de zon.

Lang getwijfeld wat die eerste film moest worden: *Furiosa: A Mad Max Saga* van George Miller of Francis Ford Coppola's *Megalopolis*. Voor die eerste had ik een kaartje gereserveerd, maar dat had ik weer afbesteld, omdat ik toch meer zin had in

Megalopolis. Maar die was in een IMAX-theater buiten het stadje, en daar gingen bussen naartoe vanaf het festivalpaleis, en dat leek me nogal mijl op zeven. Bovendien kon ik *Megalopolis* 's middags alsnog in mijn schema inpassen, dus had ik fluks een nieuw kaartje besteld voor *Furiosa*. Een plek in een uithoek op het balkon, maar toen ik in drie tellen door de mindervalide ingang was, zei een aardige mevrouw dat ik de trap niet op hoefde en een plek in de zaal mocht uitzoeken.

In *Furiosa* wordt de jonge Furiosa (Anya Taylor-Joy) ontvoerd uit de Green Place of Many Mothers en komt ze in handen van motorbende onder leiding van Warlord Dementus (Chris Hemsworth). Op hun tocht door de woestijn bereiken ze de Citadel, waar Immortan Joe (Hugh Keays-Byrne) de baas is. Terwijl de twee tirannen om de macht strijden, moet Furiosa vele beproevingen doorstaan en een manier vinden om terug te kunnen keren naar huis.

Dit is de samenvatting van de distributeur, want ik kon al die plekken, gedachten en halfmensen nauwelijks uit elkaar houden. *Furiosa* is een monotone, bombastische testosteronbom vol beestachtige wreedheden, waarin de muziek van Tom Holkenborg nauwelijks over het motorgeronk uitkomt.

Nee, dan *Bird* van de Britse regisseur Andrea Arnold, die in 2006, 2009 en 2016 in Cannes de Juryprijs (de derde prijs na de Gouden Palm en de Grote Prijs) won met respectievelijk *Red Road*, *Fish Tank* en *American Honey* en gisteren de Carrosse d'or in ontvangst mocht nemen, een oeuvreprijs van het zijprogramma Quinzaine des Cinéastes.

In *Bird* draait het om de 12-jarige Bailey, die met haar zusje bij haar werkloze, piepjonge vader woont. Die vertelt op een dag doodleuk dat hij gaat trouwen met zijn vriendin die hij net drie maanden kent. Bailey loopt weg en ontmoet Bird, een vreemde

vogel in een paarse rok.

Wat volgt is een diepgravend drama over gebroken gezinnen en verwaarloosde kinderen, bittere armoede en jeugdbendes. Met hiphop en 'dad music' van The Verve en Coldplay. Soms snoeihard, soms bitterzoet, maar geen moment larmoyant. En tot slot hartverscheurend; ik moest een keer of honderd met mijn ogen knipperen tegen de opkomende tranen. Poeh, de magie van film in optima forma.

→ Op het podium bij *Megalopolis*. Beeld Jan Pieter Ekker

's Middags alsnog naar *Megalopolis* en dat was ook heel bijzonder. Het is het droomproject van de 85-jarige Francis Ford Coppola; hij deed niet alleen de regie, maar schreef ook het scenario, produceerde de film en legde een groot deel van het budget op tafel (120 miljoen dollar, hij kon het leien, want hij heeft zijn wijnplantage verkocht).

Megalopolis ('Een fabel' is de ondertitel) is een variatie op de 'Catilinarische samenzwering', het complot waarmee de Romeinse senator Lucius Sergius Catilina (108-62 v. Chr.) consul Marcus Tullius Cicero (106-43 v. Chr.) wilde afzetten, en speelt zich af in een stad die veel weg heeft van hedendaags New York. Een theatrale, zeg maar gerust bombastische, overvolle, maar zeer vermakelijke ideeënfilm over Caesar Catalina, een Nobelprijswinnende wetenschapper die werk maakt van een nieuw Utopia. Hij wordt prima gespeeld door Adam Driver, andere (hoofd)rollen zijn er voor Nathalie Emmanuel, Giancarlo Esposito, Jon Voight, Laurence Fishburne, Shia LaBeouf, Jason Schwartzman, Dustin Hoffman, Jessica Lange, Michelle Pfeiffer, Zendaya en Grace VanderWaal.

Na anderhalf uur kwam er een man met een lampje en een microfoon het podium oplopen en ging het zaallicht aan. Het was geen protestactie, maar is onderdeel van de film: hij begon een gesprekje met Caesar Catalina over de manier waarop we willen leven.

Na afloop van de persvoorstelling werd er door één iemand 'boe' geroepen, precies op het moment dat er in beeld verscheen dat de film is opgedragen aan Eleanor Coppola, zijn vrouw die vorige maand is overleden. Tsja. in de hal werd me voor een draaiende camera gevraagd wat ik van de film vond. Prima, als ik ergens mijn mening mag geven doe ik dat graag.

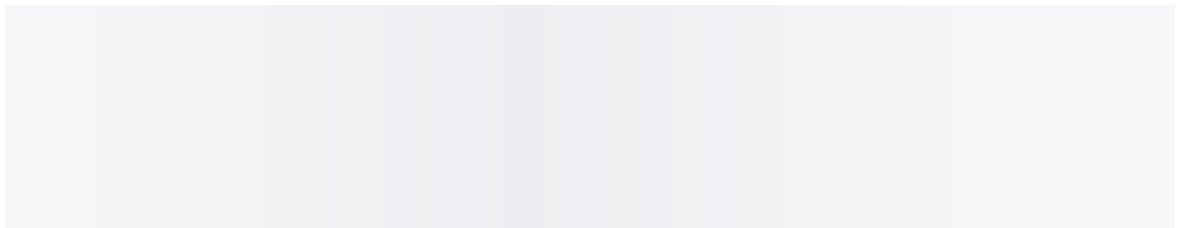
Megalopolis zou Coppola als eerste een derde Gouden Palm kunnen opleveren. Precies vijftig jaar geleden won hij de prestigieuze prijs met *The Conversation* (1974); vijf jaar later won hij opnieuw met *Apocalypse Now* (1979). Ik zou mijn geld toch eerder op *Bird* zetten – nu al een geweldige kandidaat voor de Palm en we zijn pas drie dagen onderweg.

→ Jan Pieter Ekker wordt gevraagd wat hij van Megalopolis vond. Beeld Het Parool

● 17:10, 15-5-2024

Dag 2: ‘Ce matin was a little rocky parce que I didn’t go to bed before 3’

Zo’n eerste dag is toch altijd wel weer gedoe. Hoe vaak ik hier nu al ben geweest, ik moet er toch altijd weer inkomen. Dat begon al direct: toen ik me moest legitimeren, toen ik mijn badge ging ophalen, kon ik mijn portemonnee nergens vinden. Die vond ik in de loop van de middag pas weer in mijn appartementje; hij zat nog in mijn zwemtas, want na mijn ochtendduik loop ik langs de bakker voor verse croissants. Daar kwam de volgende schok: de bakker was overgenomen. Andere mensen, andere producten,

maar gelukkig nog best oké.

Waar ik ook nog heel erg aan moest wennen, waren de embargo's. Om het feestje niet te verpesten, mag er pas over (competitie)films worden geschreven ná de officiële première. Dus je moet door allerlei lijsten met persvoorstellingen, marktvoorstellingen en de officiële premières om te kijken waar wel en waar niet over geschreven mag worden.

Ik geloof dat ik mag zeggen dat ik *An Unfinished Film* van de Chinese regisseur Lou Ye, die is opgenomen in de Officiële Selectie maar niet meedingt naar de Gouden Palm, heel bijzonder vind. Deels fictie, deels documentair, deels re-enactment, met de filmmakers die zichzelf spelen terwijl ze een film waar ze tien jaar geleden aan begonnen waren proberen af te maken. Plaats van handeling: Wuhan. Het jaar 2020. En dan breekt covid uit.

Vanochtend ook de eerste competitiefilms gezien: *The Girl With the Needle* van de Zweedse regisseur Magnus von Horn en *Diamant Brut* van de Franse Agathe Riedinger (het enige debuut in de competitie), maar daar mag ik volgens mij nog niks over zeggen. Morgen meer.

's Middags naar de 'Rendez-Vous' met Meryl Streep, die gisteren tijdens de openingsceremonie een ere-Palm voor haar formidabele bijdrage aan de filmindustrie had gekregen. Er stond een enorme rij voor Salle Debussy, maar ik mocht via de zijingang naar binnen nadat ik het piepklein rolstoel-icoontje op mijn badge had laten zien. Samen met een aantal mensen die er een stuk minder valide uitzagen dan ik. Ik heb geen krukken meegenomen, want dat leek me zo'n gedoe, maar ik heb nu soms de neiging om maar een beetje met mijn been te gaan trekken om te laten zien dat ik echt iets mankeer.

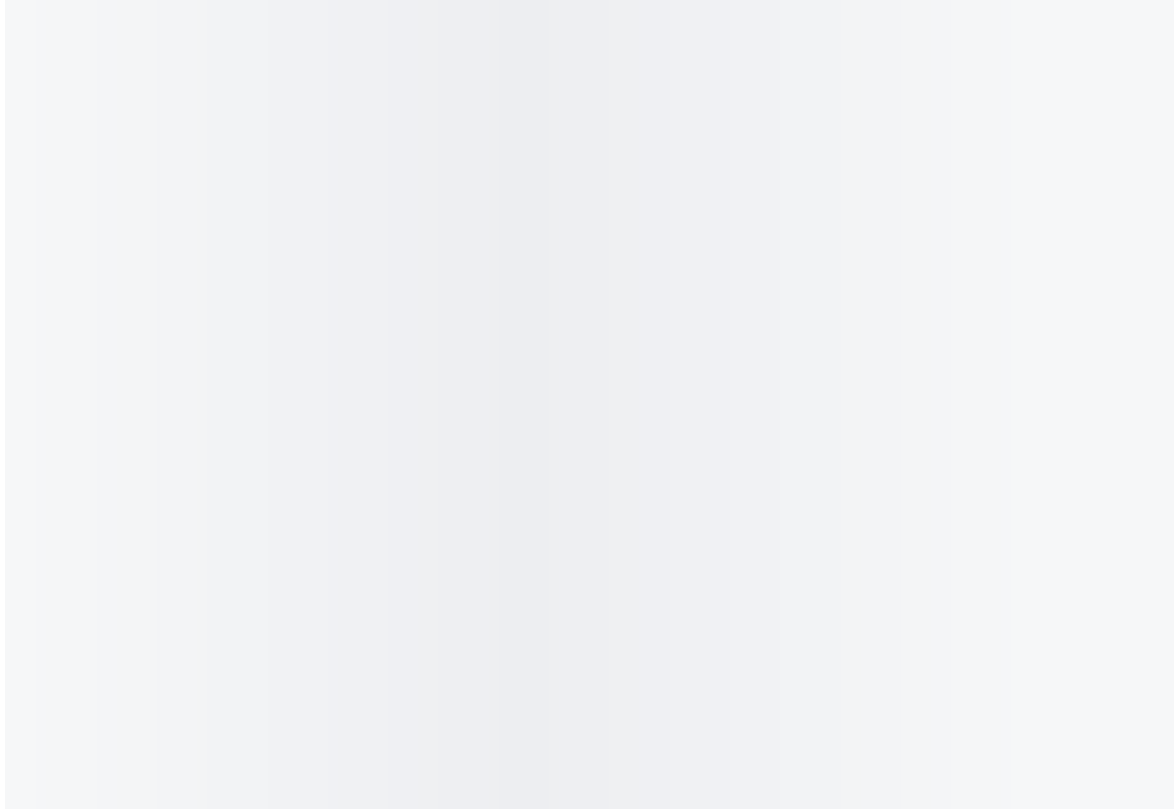
Afijn. De 74-jarige Meryl Streep – die pas één keer eerder in Cannes was geweest, in 1989 met *Evil Angels*, waarvoor ze meteen de prijs voor de beste actrice won – had er zin in. “Kan ik de vragen van tevoren krijgen?” grapte ze nadat ze, na een minutenlange ovatie, in het zitje op het podium had plaatsgenomen.

Inzage in de vragen was natuurlijk niet nodig, de Franse interviewer van dienst maakte het wel erg bont. Eerste vraag: hoe gaat het? Het leuke antwoord: “Très, très bien, but ce matin was a little rocky parce que I didn’t go to bed before 3”.

Vervolgens begon werkelijk iedere vraag met lofuitingen, ik werd er plaatsvervangend ongemakkelijk van. Het ging kriskras door haar carrière, van film naar acteur naar regisseur. Van *Kramer vs. Kramer* (“Voor iedereen onder de 70: dat is een film over een scheiding”) tot Steven Spielberg en van Clint Eastwood tot *Out of Africa* (Streep deed op het podium voor hoe Robert Redford met trillende handen haar haar waste, omdat hij een stukje verderop een nijlpaard had zien staan).

“Hoe komt het dat u zo goed bent?” wilde de interviewer ook nog weten. “U bent de beste ter wereld in accenten; hoe doet u dat?” kreeg hij ook nog uit zijn mond. “Als ik alleen maar vrouwen uit Central New Jersey had gespeeld, had ik hier niet gezeten,” was Streeps gevatte antwoord.

Na een dik uur was het in één keer voorbij. Streep zwaaide nog even, en voor het applaus goed en wel voorbij was, was ze weg. Het was blijkbaar toch wel een heel zware avond geweest.

→ Festivaldirecteur Thierry Frémaux (L) tijdens de 'Rendez-Vous' met Meryl Streep.
Beeld EPA

● 08:44, 15-5-2024

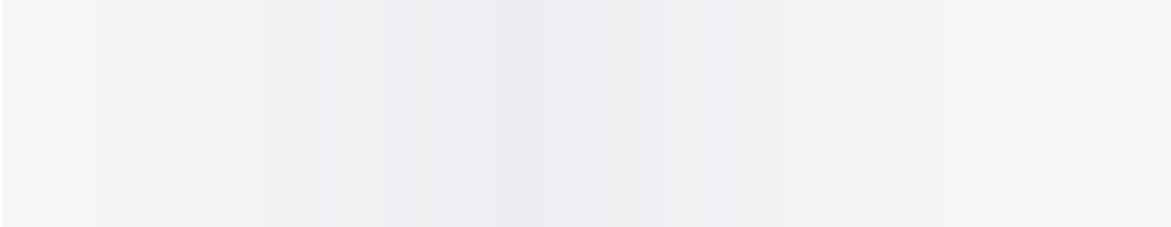
Dag 1: alles wat soepel gaat, is dit jaar meegenomen

Gisteravond is de 77ste editie van het filmfestival van Cannes begonnen. Terwijl de wereld in brand staat, wil directeur Thierry Frémaux graag dat het over de films gaat.

Lees onze reportage: Filmfestival van Cannes maakt zich op voor een tumultueuze editie: 'Vroeger hadden we het alleen over film'

● 22:32, 14-5-2024

Dag 1: alles wat soepel gaat, is dit jaar meegenomen

Gisteravond laat in Cannes aangekomen. Verblijf weer op dezelfde plek waar ik al jaren verblijf, dus ik was snel geïnstalleerd en ook niet onbelangrijk: de wifi werkte direct.

Alles wat soepel gaat, is deze editie meegenomen, want er is een grote handicap te overwinnen: 47 dagen geleden (ik heb een app die dat precies voor me bijhoudt) ben ik geopereerd aan mijn rechterheup. Mijn herstel gaat voorspoedig, maar ik heb lang getwijfeld of ik wel moest gaan, want Cannes is topsport en voor topsport moet je topfit zijn. En dat ben ik nog niet.

Ik ben volgens mijn app in de vierde en laatste fase van het ‘revalidatieprotocol’ beland. Dat houdt onder meer in dat ik ‘een goede balans moet houden tussen belasting en belastbaarheid’; buiten fietsen is toegestaan ‘zodra pijn afwezig is en er voldoende kracht en reactievermogen in het been zit’.

Ik had graag met mijn orthopeed willen bespreken of het raadzaam is om naar Cannes te gaan, maar de controle-afspraken stond gepland voor 23 mei – en kon niet eerder, alleen maar later. Dus ik heb zelf maar besloten om te gaan. Ik ben vast van plan om het iets rustiger aan te doen – maar dat ben ik al jaren en het lukt nooit.

Mijn handicap heeft overigens ook een voordeel: mijn persbadge is voorzien van ‘een specifiek pictogram, zodat de festivalteams u door de verschillende gebieden van het paleis kunnen leiden.’ Hoera! Ik ben officieel invalide.

Vanochtend eerst een duik genomen – de Middellandse Zee is minder koud dan het water bij de Borneosteiger in Amsterdam – en om 8 uur direct mijn badge opgehaald (roze met stip, fijn!). Daarna door naar de persafdeling om te informeren hoe dat precies werkt met die festivalteams die me door de verschillende gebieden van het paleis kunnen leiden. Ben bijgepraat door twee ontzettend aardige, behulpzame dames: Thelma en Louise – ja, daar worden de hele dag grappen over gemaakt. Als het werkt is het geweldig. Nadeel: ik zie nu al op tegen volgend jaar, als ik weer ‘gewoon’ in de rij moet staan.

Om 9 uur naar de eerste persscreening: *Le deuxième acte* van de Franse filmmaker, muzikant en humoristisch surrealist Quentin Dupieux, waarmee de 77ste editie van het festival van Cannes – mijn 25ste, ja ik ben oud – vanavond officieel van start gaat. Zag jaren geleden in Cannes Dupieux’ *Rubber*, zijn doorbraakfilm over een moordzuchtige autoband, en die vond ik heel vermakelijk. Maar *Le deuxième acte* – zijn zesde film in vier jaar! – is een tikje flauwe film over het maken van een film. Over het maken van een slechte romkom om precies te zijn. Maar wel met fijne Franse topacteurs – Léa Seydoux, Vincent Lindon en Louis Garrel – die voortdurend uit hun rol vallen, zich tot de camera richten en het vak en het huidige tijdsgewricht waarin je zo maar gecanceld kan worden becommentariëren – ‘net zoals Mel Gibson toen ie wat over de Joden zei’.

Festivaldirecteur Thierry Frémaux verdedigde zijn keuze voor *Le deuxième acte* door te stellen dat Dupieux zowel een auteur met zijn eigen verbeeldingskracht is, als een kunstenaar die naar het grote publiek kijkt. “En het is een komedie, die, omdat het over cinema gaat, de perfecte film is om je daarna twee weken onder te dompelen in de bioscoop. En het is een Franse film, ook omdat we geen internationale films aangeboden hebben gekregen. Dat is niet voor niets, want de openingsfilm moet op dezelfde dag ook in de Franse bioscopen uit.”

Dupieux liet voor aanvang van het festival al weten dat hij geen (groeps)interviews wilde doen, omdat hij de afgelopen jaren meer gepraat heeft dan zijn twaalf films bij elkaar duren. En alles wat hij over de film te zeggen heeft, zit al in de film. “Naar mijn mening zou het zinloos zijn om naar een regisseur en zijn acteurs te luisteren die een film parafraseren waarin alles in realtime wordt gezegd en becommentarieerd. De Tweede Akte verbergt absoluut niets! (...) The floor is yours. We kijken er erg naar uit om uw kritiek, opmerkingen of beledigingen te lezen.”

Goed dan, de komende twaalf dagen kunt u hier niet alleen al mijn kritiek, opmerkingen en beledigingen lezen, maar hopelijk ook tal van lofuitingen. Ik heb er zin in!

→ Quentin Dupieux arriveert voor het persmoment. Beeld AFP

● 09:02, 14-5-2024

Aftrap met ereprijs voor Meryl Streep

Het is zover: de 77e editie van het Filmfestival van Cannes gaat vandaag van start. In totaal strijden 22 films om de prestigieuze

Gouden Palm en de overige prijzen. De jury staat onder leiding van Barbie-regisseur Greta Gerwig.

Tijdens de openingsavond krijgt actrice Meryl Streep een ere-Palm voor haar gehele oeuvre. Het is pas de tweede maal dat Streep het festival aan de Franse kust bezoekt. In 1989 betrad de Amerikaanse ster de rode loper voor de film *Evil Angels*, die haar de acteerprijs opleverde.

De openingsfilm is de Franse film *Le Deuxième Acte* van regisseur Quentin Dupieux. De absurdistische komedie volgt een aantal acteurs tijdens de opnames van een tot mislukking gedoemd filmproject. De hoofdrol wordt gespeeld door Léa Seydoux, die recent de vrouwelijke hoofdrol speelde in twee Bond-films.

→ Meryl Streep tijdens de openingsavond. Beeld AFP

● 09:00, 14-5-2024

Veroordeelde regisseur Mohammad Rasoulof gevlucht uit

Iran

De Iraanse regisseur Mohammad Rasoulof is gevlucht uit Iran. Hij heeft in een verklaring aan verschillende media laten weten dat hij 'een paar dagen geleden' is aangekomen op een niet nader genoemde locatie in Europa.

Vorige week werd bekend dat Rasoulof is veroordeeld tot een lange celstraf. De veroordeling kwam in aanloop naar het filmfestival van Cannes. Daar draait zijn film *The Seed Of The Sacred Fig* mee in de competitie.

"Ik maak bezwaar tegen de onrechtvaardige uitspraak tegen mij die mij in ballingschap dwingt. Het rechtssysteem van de Islamitische Republiek heeft echter zoveel wrede en vreemde beslissingen genomen dat ik het niet op zijn plaats vind om over mijn vonnis te klagen," staat onder meer in de verklaring van Rasoulof.

De prominente filmmaker heeft in het verleden meerdere keren in de gevangenis gezeten om zijn kritiek op het Iraanse regime. Ook werd het hem verboden om films te maken en werd zijn paspoort afgenomen. Rasoulof bleef desondanks films maken en wist daar ook prijzen mee te winnen.

Rasoulof won in 2017 een prijs op het filmfestival van Cannes met de film *A Man of Integrity*. Het is nog niet duidelijk of de 52-jarige regisseur aanwezig is bij deze editie van het filmfestival.

● 15:53, 13-5-2024

Olympische vlam komt langs filmfestival van Cannes

De olympische vlam komt volgende week langs het filmfestival van Cannes. De Franse paralympische atleet Arnaud Assoumani draagt de toorts op 21 mei over de rode loper.

De vlam is aanwezig rond de vertoning van de documentaire *Olympiques! La France des Jeux* van regisseur Mickaël Gamrasni. In de film leggen drie generaties Franse atleten uit waarom het land zo'n speciale band heeft met het sportevenement. Bij de première van de film zijn verschillende olympische en paralympische kampioenen aanwezig, onder wie Tony Estanguet, Marie-José Pérec, Thierry Rey en Iliana Rupert.

De olympische vlam wordt dit olympisch jaar in een estafette door Frankrijk naar Parijs gedragen. De tocht begon op 9 mei in Marseille. Op 18 juni komt de vlam opnieuw naar Cannes. De route van 12.000 kilometer eindigt op 26 juli in Parijs tijdens de openingsceremonie van de Olympische Spelen. De Olympische Spelen worden dit jaar gehouden van 26 juli tot en met 11 augustus. Op 28 augustus beginnen de Paralympische Spelen, eveneens in Parijs. De slotceremonie van die spelen wordt gehouden op zondag 8 september.

● 14:33, 13-5-2024

Filmfestival in opbouw

In Cannes zijn ze bijna klaar met de voorbereidingen voor het festival, inmiddels is goed zichtbaar dat de stad de komende tijd in het teken staat van film. Morgen gaat het écht beginnen.

→ Beeld ANP/EPA

→ Beeld AFP

→ Beeld AFP

● 13:59, 3-5-2024

De competitie van dit jaar: van Coppola tot Cronenberg

De nieuwe films van regisseurs Francis Ford Coppola, Yorgos Lanthimos en David Cronenberg dingen dit jaar mee naar de Gouden Palm. Tot nu toe zijn er negentien films in competitie, maar dat kunnen er nog meer worden omdat over het algemeen vlak voor aanvang van het festival nog een paar nieuwe titels worden toegevoegd.

De drie genoemde regisseurs hebben alle drie hun sporen verdiend in Cannes. Coppola (nu 85) won in 1979 de Gouden Palm voor *Apocalypse Now*. De Amerikaanse regisseur werkte jaren aan *Megalopolis*, een drama dat een moderne draai geeft aan een waargebeurd politiek moordcomplot in het oude Rome, maar zich nu afspeelt in 'New Rome', een stad die sterk lijkt op New York tijdens een financiële crisis.

Van Lanthimos (50) draaide in 2017 de film *The Lobster* al in

competitie. De Griekse regisseur maakte afgelopen jaar *Poor Things*, die werd bekroond met vier Oscars. Zijn nieuwe film die in competitie draait heet *Kinds of Kindness* en gaat over drie personages die door uiteenlopende oorzaken op een bijzonder kruispunt in hun leven staan. In de film spelen Emma Stone en Willem Dafoe hoofdrollen; beide acteurs speelden ook in *Poor Things*. Stone won zelfs een Oscar voor haar rol.

Voor regisseur David Cronenberg (81) is het de zevende maal dat een film in competitie draait in Cannes. De horrorfilm *The Shrouds* gaat over een zakenman die een apparaat ontwikkelt om met de doden te communiceren. Hoofdrollen in de film van de Canadese maker zijn voor Vincent Cassel, Guy Pearce en Diane Kruger.

De volledige lijst met films in competitie [vind je hier](#).

De openingsfilm dit jaar is *Le Deuxième Acte* van regisseur Quentin Dupieux. De absurdistische komedie volgt een aantal acteurs tijdens de opnames van een tot mislukking gedoemd filmproject. De hoofdrol wordt gespeeld door Léa Seydoux, die recent de vrouwelijke hoofdrol speelde in twee James Bondfilms.

13:59, 3-5-2024

Enkele films die in première gaan in Cannes

Naar welke films kunnen we de komende maanden uitkijken in Amsterdam? Onder meer deze films gaan in Cannes in première:

* De nieuwe film van regisseur Francis Ford Coppola: *Megalopolis*.

* De nieuwe film van Yorgos Lanthimos, bekend van *The Lobster*, in *Kinds of Kindness* spelen Emma Stone en Willem Dafoe hoofdrollen.

* De nieuwe film van David Cronenberg. *The Shrouds* is een horrorfilm met Vincent Cassel, Guy Pearce en Diane Kruger.

* Thriller *The Surfer*, met ster Nicolas Cage als man die in Australië in conflict komt met een lokale surfersbende.

* *Lula*, een documentaira van regisseur Oliver Stone over de Braziliaanse president Lula da Silva.

* De vijfde Mad Max-film *Furiosa*, met, zo belooft hoofdrolspeelster Anya Taylor-Joy, een actiescène van een kwartier die 78 dagen kostte om te draaien. De Nederlandse componist Tom Holkenborg maakte de muziek voor de film.

* *The Apprentice*, waarin het leven van Donald Trump als vastgoedondernemer in de jaren zeventig en tachtig centraal staat.

13:49, 3-5-2024

Dit is de jury in Cannes

Samen met voorzitter Greta Gerwig (*Lady Bird*, *Barbie*), die eerder al gepresenteerd werd, maken acht acteurs, regisseurs en scriptschrijvers op 25 mei bekend wie de befaamde Palme d'Or, de Gouden Palm, de prijs voor de beste film van het festival, wint.

In de jury zitten onder anderen actrice Eva Green (bekend van onder meer de James Bondfilm *Casino Royale*), acteur Omar Sy

(van de Netflixserie *Lupin*) en regisseur Kore-eda Hirokazu, die in 2018 met zijn film *Shoplifters* de hoofdprijs van het filmfestival won. Ook scenarist Ebru Ceylan, actrice Lily Gladstone, acteur Pierfrancesco Favino, regisseuse Nadine Labaki en regisseur Juan Antonio Bayona zitten in de jury.

● 13:12, 3-5-2024

Meryl Streep en George Lucas geëerd in Cannes

Meryl Streep krijgt tijdens de openingsavond van het festival een ere-Palm uitgereikt voor haar grote bijdrage aan de filmindustrie. De meervoudig Oscarwinnares is de eregast tijdens de openingsceremonie.

Het is pas de tweede keer dat Streep het festival aan de Franse kust bezoekt. In 1989 betrad de Amerikaanse ster er de rode loper voor de film *Evil Angels*, die haar de acteerprijs opleverde.

“Ik ben onbeschrijfelijk vereerd met deze prestigieuze onderscheiding,” aldus de actrice. “Een prijs winnen in Cannes, waar zo veel grote makers samenkomen, is een van de hoogste toppen die je in de filmkunst kunt bereiken. Dat ik in de schaduw mag staan van mijn voorgangers stemt mij nederig en opgewonden tegelijkertijd.”

De 74-jarige Streep geldt als een van de grootste levende actrices. Haar film-cv telt vrijwel alleen maar klassiekers: van *Sophie's Choice* tot *Out of Africa*, van *The Bridges of Madison County* tot *The Devil Wears Prada* en van *Mamma Mia!* tot *The Deer Hunter*. Volgens festivaldirecteur Thierry Fremaux ‘maakt Meryl Streep deel uit van onze collectieve fantasie en onze gedeelde liefde voor het medium film’.

George Lucas

Ook George Lucas (*Star Wars*) wordt geëerd, hij krijgt een speciale Gouden Palm. De filmmaker ontvangt de onderscheiding op 25 mei onder meer voor het Hollywood-imperium dat hij in veertig jaar tijd heeft opgebouwd met de *Star Wars*-reeks.

Hij werkte ook mee aan onder meer de Indiana Jonesfilms. De organisatie spreekt van een man met een buitengewone carrière, 'die geweldig entertainment, innovatie, mythologie, moderniteit, liefde voor film en technologie samenbrengt'.

Lucas zegt dat het filmfestival van Cannes altijd 'een speciale plek' in zijn hart heeft gehad. "Ik was verrast en opgetogen toen mijn eerste film, THX 1138, werd geselecteerd voor vertoning in een nieuw programma voor beginnende regisseurs."

● 15:23, 1-5-2024

Recap: dit was het filmfestival in 2023

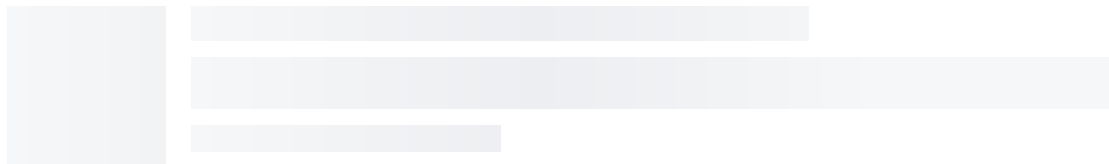
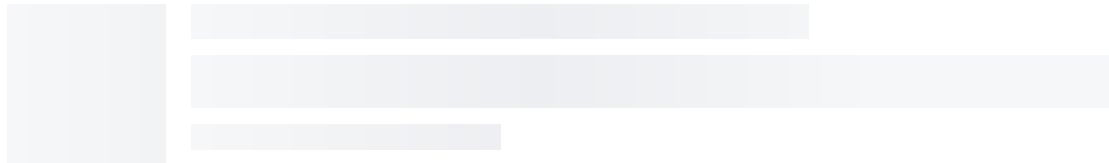
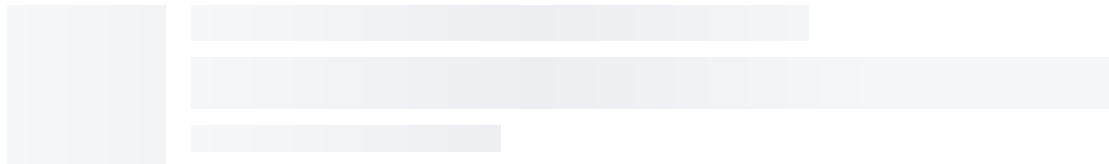
Vorig jaar won het spitse rechtbankdrama *Anatomie d'une chute* (*Anatomy of a Fall*) van de Franse scenarist-regisseur Justine Triet de Gouden Palm, de belangrijkste prijs van het filmfestival.

The Zone of Interest van Jonathan Glazer werd onderscheiden met de Grote Prijs, de op een na belangrijkste prijs. Welke andere belangrijke films vorig jaar in Cannes in premiere gingen [kun je hier teruglezen](#).

● 15:15, 1-5-2024

Welkom

Welkom in dit liveblog over het filmfestival van Cannes. Mijn naam is Jan Pieter Ekker, ik ben chef kunst van *Het Parool* en volg de ontwikkelingen in de filmindustrie al jaren op de voet. Dit jaar ben ik voor de vijfentwintigste keer in Zuid-Frankrijk, op zoek naar de klassiekers van de toekomst. In dit blog hou ik je op de hoogte.

Wilt u belangrijke informatie delen met het Parool?

Tip hier onze journalisten

Algemeen

[Contact](#)

[Privacystatement](#)

[Abonnementsvoorwaarden](#)

[Gebruiksvoorwaarden](#)

[Cookiebeleid](#)

[Privacy-instellingen](#)

[Auteursrecht](#)

Service

Klantenservice

[Bezorgklacht indienen](#)

[Bezorging pauzeren](#)

[Bezorging wijzigen](#)

[\(Bezorg\)adres wijzigen](#)

[Adverteren](#)

[Losse verkoop](#)

Meer Parool

[Abonneren](#)

[Nieuwsbrieven](#)

[Digitale krant](#)

[De Parool Shop](#)

[RSS-feeds](#)

[Android apps](#)

[iOS apps](#)

[Facebook](#)

[Twitter](#)

Navigeer

[Archief](#)

Op alle verhalen van het Parool rust uiteraard copyright.

Wil je tekst overnemen of een video(fragment), foto of illustratie gebruiken, mail dan naar copyright@parool.nl.

© 2023 DPG Media B.V. - alle rechten voorbehouden